

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Έγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηθέν διά του Αργυρού Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΩΤΕΣ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία δρχ. 15000, εξαμηνια δρχ. 8000.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Άγγλιας, Αιγύπτου Λίρας 1:10
Αμερικώς και άλλων κρατών, Δολλέρια 8.
Έξαμηνια δολλόγος.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ' ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Άποσφύτως: Προς τό περιοδικόν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», 55δς Γ' Σαπτεμβρίου, αριθ. 28 — Αθήνας. Τηλέφ. 55.586

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΑΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Άρχίζει την Ιην Ιανουαρίου, άλλ' αι συνδρομαί άρχίζουν την Ιην οιδουήκωτε μηνός.
Παλαιό Τόμοι, άρτια, τιμώνται δρχ. 15000 έδρας και 15000 χρυσά. — Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κατά φύλλον άποκτά προνόμια συνδρομητού λαμβάνων ψευδώνυμον δι' εν έτος επί κληρονομ. δρχ. 1000

Περίοδος Γ'. — Τόμος 2ος

Αθήνας, 27 Απριλίου και 4 Μαΐου 1946

Έτος 68ον — Αριθ. 17—18

Μυθιστόρημα υπό ANDRÉ LAURIE

ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

Μετάφραση: ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)
— Γιατί σου κακοφάνηκε Λυκίδα; είπε ο Βοιωτός με άπάθεια. Μήπως ή κλεψιά δέν είναι στον τόπο σας άρετή;
— Μοδ άπαγορεύεις να συνεχίσω! Φώναξε ο Γλαύκων και πήρε θέση για καυγά: αλλά ξαναπέστο αν σου βαστάη. . .

Στά λόγια αυτά ο Λυκίδας, που έτοιμαζόταν να έπιτεθή στο Γλαύκωνα, έπεσε σαν κριάρι πάνω στον Άρχια. Αύτός όμως ούτε κουνήθηκε άπ' τή θέση του. Και τότε έγινε ένας παράδοξος καυγάς: παράδοξος γιατί ο Γλαύκων, που βρέθηκε ξαφνικά χωρίς αντίπαλο, μάταια προκαλούσε σε μάχη τό Μενεκράτη. Έκείνος έκανε πως του πονάει τό πόδι. Οι δυο αντίπαλοι παλεύανε σιωπηλοί λίγη ώρα: και μporώ να σας πώ δει τά χτυπήματα που πέφτανε ήταν άρετά σοβαρά. Έμεις οι θεατές τους δίναμε θάρρος με κραυγές και ποδοκτυπήματα. Κανείς άπ' τους δύο δέν ξεδεύονταν σε μάταια λόγια. Στόν Λυκίδα ή άφάνταστη λακωνικότητα ήταν άποτέλεσμα θετικής άγωγής. Η νοθή όμως και άπαθής φύση του Άρχια άνθίστατο ένάντια σε κάθε νευρική έξαψη.

Τέλος, ύστερα από μερικάς στιγμές φοβερής έβεβαιότητας, είδαμε τό Λυκίδα να πέφτη κατά γής. Τά χειροκροτήματα πλημμύρισαν τον άέρα. Ανάμεσα μας, πολύ λίγοι ένδιαφέρονταν για τον Σπαρτιάτη.

Κι' όμως καθ' ένας μας έκρινε τήν πάλη με ίση και για τους δύο δικαιοσύνη και κανείς μας δέν παράλειψε να τους συγχαρεί για τή γενναιότητά τους. Άκόμα κι' αυτοί δώσανε τά χέρια: έτσι ή συζήτηση εξακολούθησε πάλι σε να μη γίνηκε τίποτα.

— Ό,τι τον κάνει να παραξενεύεται τον πατέρα μου, έλεγε ο Εύφοριων, δέν είναι πως του έκλεψαν τό πράγμα αυτό τό τόσο πολύτιμο και τόσο καλά φυλαγμένο. . . Σκέφτεται πως θα μporέση ο κλέφτης να τό

χρησιμοποιήση. Δέν μporεί να τό βάλει στο σπίτι του, όπως δέν μporεί ούτε να τό πουλήσει, ούτε να τό ανταλλάξη. Είναι πασίγνωστο. Τόσες και τόσες φορές τόν περιγράψανε στα βιβλία τον μικρό Προσιδώνα μας. Δέν πέρασαν πολλές μέρες που ένας σατράπης άπ' τή Μικρά Ασία πρόσφερε στον πατέρα μου ένα σωρό χρυσάφι για να πάρη τό άγαλμα, μόνο και μόνο από τους έπαινους που είχε άκούσει να του κάνουν. . .

— Ίσως να τό έκλεψε κανένας έχθρός σας, για να δυσαρεστήση τό Λεωκράτη, είπε ένας μαθητής.

— Ναί, άλλ' οι έχθροι δέν έχουν ελεύθερη είσοδο στο σπίτι: πρέπει να ξερη κανείς τις συνήθειες του σπιτιού για να έγκληματίσει: έτσι χωρίς να τό καταλάβουν.

— Ίσως ο κλέφτης, είπε κάποιος άλλος, πάσχει από κλεπτομανία και κλέβει μόνο από ευχαρίστηση για τήν κλεψιά.

— Και φαίνεται πως οι κλεπτομανείς ξεχνούν άμέσως τήν πράξη τους, ξεχνούν τά πάντα. . .

— Τότε μporεί να τό έχη κρύψη σε κανένα μέρος άποκρυφο: κι' έτσι τό μυστικό θα μείνη για πάντα θαμμένο. . .

— Τι κρίμα! Τι θαρβαρότητα!

— Άλλ' άφοδ ο πατέρας σου είναι τόσο πλούσιος Εύφοριων, ρώτησε ένας μικρός μαθητής υιός εμπόρου φτερών της Άπουλίας που είχε έρθει κεινες τις μέρες στην Αθήνα, γιατί δέν αγοράζει άλλο άγαλματάκι να τό αντικαταστήση; Έγώ θα είχα παραγγείλει άμέσως δεύτερο.

Ξεκροδιστήκαμε στα γέλια. Όλοι, όσο κι' αν είμασταν Λάκωνες, Άθηναίοι, Βοιωτοί,

Σε τό εργαστήρι της καθόταν δίπλα. . .

Κορίνθιοι, προπαντός είμασταν "Ελληνες" την καλαισθησία και την αγάπη της τέχνης, τα είχαμε βυζάντιμα...

—"Η δική μου συμβουλή, είπε ο Αρχίας σοβαρός, είναι να πάτε στο μαντείο και να ρωτήσετε..."

—Και ού Μενεκράτη, που δεν βγάξετε κουβέντα απ' το στόμα σου, δεν έχεις να μάς πής τίποτα γι' αυτό...

—Σιωπή! ψιθύρισα στ' ατί του εδώ και λίγο καιρό έχασο ο Πασίων...

—Ω! έκανε ο γείτονας μου άνοϊγοντας μ' άπορία τα μάτια, δεν το ήξερα αυτό έγω...

—Αλλ' ο Μενεκράτης άποκρίθηκε πειραγμένος:

—Δεν ξέρουμε τί συμβαίνει στου Λεωκράτη. Έχουμε όχτώ μέρες να καθήσουμε στo τραπέζι του, δεν πατούμε πιά στo στίτι του!

Μιλούσε και στo ζαρωμένο άπο παιδική κακεντρέχεια πρόσωπό-του διαγραφόταν μιά πικρή ευχαρίστηση...

Τόν έβλεπα έκπληκτος. Μιά φορά επιτέλους ο παμπόνηρος εκείνος φέφτης, που κανένας μας δεν μπορούσε να πχταλάβη τί σκεφτόταν...

Πραγματικά, ο Λεωκράτης άφησε έλες τις όποχρεώσεις του. Ο Πασίων και ο υίός του ήταν παραγωγισμένοι, καταδιώκονταν απ' την άλλη δμως μεριά ήταν ειλικρινείς...

Χωρίς άλλο κάτι τέτοια είχε στo νού του ο μικρός παράσιτος, τυλιγμένος μέσα στo άρχοντικό ρούχο του, δώρο του Εδφορίονα. Και σκεπτό-

μουνά: Πώς να συνεννοηθώ κανείς με άνθρωπος που είχαμε σκέψεις τόσο διαφορετικές! Έκατό χρόνια κι' έν ζούσαμε παρέα, δεν θά ένοιωθε ο ένας τόν άλλο, σάν κι' αυτή την πρώτη και τελευταία μέρα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ

ΤΙ ΕΠΑΘΕ Ο ΜΕΛΑΝΙΟΣ

Τά παιδιά γρήγορα άφοσιώνουνται. Οί λίγοι μήνες που πέρασα στo στίτι της Άγαριστης, έφτασαν να γεννήσουν μέσα μου μιά μεγάλη στοργή για την αγαθή χήρα και μιά άδελφική αγάπη για τή Γλυκέρα...

Φιλάντενη πάντα και πολύ λεπτή, έβηξε πολλές φορές μ' έναν δήχα που της έσοχίζε το στήθος, ψυχωνότανε όμως άπο το θάρρος των ήρώων, άπο τή φλόγα των μεγάλων καλλιτεχνών...

—Δεν ξέρουμε τί συμβαίνει στου Λεωκράτη. Έχουμε όχτώ μέρες να καθήσουμε στo τραπέζι του, δεν πατούμε πιά στo στίτι του!

—Μεταξύ μας, είπα ο Αρχίας, να μην πηδάμε από τον έναν στον άλλον, να μιλούμε με την καρδιά μας...

—Πρέπει να δουλέψω παιδί μου. —Αλλά γιατί; Έχεις τόσο άνάγκη; Δεν σου είναι άρκετά και με το παραπάνω αυτά που κερδίζεις;

—Αλλά γιατί; Έχεις τόσο άνάγκη; Δεν σου είναι άρκετά και με το παραπάνω αυτά που κερδίζεις;

—Αλλά γιατί; Έχεις τόσο άνάγκη; Δεν σου είναι άρκετά και με το παραπάνω αυτά που κερδίζεις;

—Αλλά γιατί; Έχεις τόσο άνάγκη; Δεν σου είναι άρκετά και με το παραπάνω αυτά που κερδίζεις;

—Αλλά γιατί; Έχεις τόσο άνάγκη; Δεν σου είναι άρκετά και με το παραπάνω αυτά που κερδίζεις;

—Αδτά φτάνουν για σήμερα... —Αλλ' έν τόχει να λείψω απ' έδω... —Νά λείψω απ' έδω; Τι θέλεις να πής; Σκέπτεσαι ν' αφήσης τή γιαγιά σου και να παντρευθής...

—Όχι, Πρόα, άποκρίθηκε κινώντας το κεφάλι, ποτέ δεν πρόκειται να παντρευτώ... Άλλά μπορεί να λείψω άπο δώ γι' άλλους λόγους...

—Είσαι άρρωστη, Γλυκέρα μου; Τό φοβομαι κάποτε που σε έλέπω έτσι αδύνατη... Κοίταξε το χέρι σου κοντά στo δικό μου! Μά τους θεούς! Νομίζει κανείς πως είναι έλεφαντένιο...

—Καμμιά φορά αισθάνομαι μεγάλη κόυραση... Άλλά τί θα μου κάνουν οι γιατροί. Θα μου πούνε να πάψω να δουλεύω και να φύγω άπο τo ύγρο αυτό εργαστήριο...

—Νά πεθάνης; Τι φρικτά λόγια που λες Γλυκέρα...

—Φρικτά, γιατί; Δεν με τρομάζουν οι μαύροι δρόμοι του θανάτου που θ' ακολουθήσω...

—Και μένα δεν με λυπάσαι καθόλου που θα μ' αφήσης;

—Περισσότερο απ' ότι φαντάζεσαι, άδερφακι μου. Άλλά δεν πρέπει να σε θλίβω με τις πένθιμες προβλέψεις μου...

(Άκολουθεί)

ΔΙΠΤΥΧΑ (Σειρά Δ')

Τό ποταμάκι που τρελλά περνά άπο μέσ' απ' τo λειβάδι, που κουβεντιάζει και γελά κι' είναι θαρρείς γεμάτο χάδι;

Για που ηγαίνει βιαστικό κι' ούτε στιγμή δεν έαποσταίνει; Τάχα έσχεν τo ριζικό της θάλασσης που δεν χορταίνει;

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΞ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΙΑ ΚΑΠΟΙΑ ΚΟΥΤΑΚΙΑ

Άγαπητοί μου,

Α μάθατε; Τά παλιά σπύρτα—τά «πυρεία του μονοπωλείου»—τά σουηδικά και τάλλα, καταργούνται. Θα τά αντι καταστήσουν σε λίγο, στην Ελλάδα και παντού, τo πυρείο που εφευρέθηκε τελευταία στην Αμερική...

Μά και με τα ίδια τα σπύρτα, τότε τουλάχιστο που ήταν φτηνά κι' άφθονα, πόσα παιχνίδια δεν έκαναν τo εύτυχημένα παιδιά! Άς τους φώναζαν οι μεγάλοι να μη τα κάνουν...

χνημα». Κάρφωναν κάθετα δυο στo κουτί, έσφηνωναν μεταξύ τους όριζόντια άλλο ένα, τo έβαζαν φωτιά με τo τέταρτο που έναβαν—τί σπατάλη!—και τo σφηνωμένο σπύρτο τινάζονταν ψηλά...

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΠΟΥ ΕΜΑΘΕ ΓΡΑΜΜΑΤΑ (ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Μ' αυτό τόν τρόπο, ο πάτερ Άνθέμιος έστρεψε στo έξής τόν Χρόα-Χρόα στo υπόγειό του. Κι' ο τετραπέρατος καλόγερος έκοιβε τα χέρια του για τo τέχνασμα που σοφίστηκε...

—Ο μαθητής μου είναι λαμπρό! Παιρνει τα γράμματα σάν τo πιο έξυπνο παιδί κι' αγαπά τo βιβλίο όσο και τo φαί του. Πήτε στόν άφέντη σας πως άθριο-μεθαύριο θα τού τόν στείλω...

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΡΟΒΕΡΤΟΥ Α. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΒΕΤΑΣ Σ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)
Μιλούσε στην πιό κρίσιμη στιγμή.
Ο Ντίκ σταμάτησε. Το υπόλοιπο του σκοινοῦ γλιστρήσε από τὰ χέρια του, κι' ἡ ἄκρη ἔπεσε μέσα στὸ νερὸ τοῦ χαντακιοῦ, μὲ μεγάλο θόρυβο.

— Τις εἶ; ἀκούστηκε ἡ φωνὴ ἐνὸς φρουροῦ ἀπὸ μιὰ πολεμῆστρα.

— Ἀτυχία! εἶπε ὁ Ντίκ. Τὴν πάθαμε. Ἐλα κατέβαινε. Πιάσ' τὸ σκοινί!

— Δὲ μπορῶ, εἶπε ἡ Ἰωάννα ὀπισθοχωρώντας.

— Ἄν δὲν κατέβῃς εἰς, δὲν κατεβαίνω οὔτε ἐγώ, εἶπε ὁ Σέλτον. Πῶς θὰ κολυμπῆσω μέσα στὸ νερὸ χωρὶς ἐσένα; Θὰ μ' ἀφίσης λοιπὸν μονάχο μου;

— Ντίκ, ψιθύρισε ἡ Ἰωάννα. Δὲ μπορῶ. Δὲν ἔχω δύναμη...

— Τότε, μὰ τὸ Σταυρὸ, εἶμασθε χαμένοι, καὶ οἱ δύο, εἶπε ὁ Ντίκ κτυπώντας τὰ πόδια του.

Τότε ἀκουσθήκανε θήματα στὸ διάδρομο, κι' ὁ Ντίκ ἔτρεξε γιὰ νὰ σωρτοῖσῃ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου. Μὰ πρὶν προφτάσῃ νὰ τὸ κάνῃ, δυνατὰ χέρια σπρώχνανε τὴν πόρτα ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά. Πάλαιψε γιὰ μιὰ στιγμή. Μὰ βλέποντας πῶς δὲν εἶχε πιά δύναμη ἔτρεξε κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἐκεῖ μπροστὰ, ἡ Ἰωάννα κοίτονταν λιποθυμισμένη. κι' ἔταν ὁ Ντίκ θέλησε νὰ τὴν σηκώσῃ στὰ χέρια του, τὸ σῶμα τῆς εἶτανε σὰν παράλυτο, καὶ ἐντελῶς ἀναίσθητο.

Τὴν ἴδια στιγμή οἱ ἄνθρωποι ποὺ σπρώχνανε τὴν πόρτα τρέξαν νὰ τὸν πιάσουν. Τὸν πρώτο τὸν μαχαίρωσε μ' ἓνα χτύπημα. Οἱ ἄλλοι ὑποχωρήσανε μέσα στὴ σύγχυσή τους, κι' ὁ Ντίκ ἔβρισκοντας εὐκαιρία πέρασε τὸ παράθυρο, ἄρπαξε τὸ σκοινί μὲ τὰ δύο του χέρια, κι' ἀφῆσε τὸ σῶμα του νὰ γλιστρήσῃ.

Τὸ σκοινὶ εἶχε κόμπους κι' αὐτὸ ἔκανε τὸ κατέβασμα πιὸ εὐκόλο. Μὰ τὴν διάση ἔλεγε ὁ Ντίκ, καὶ τόσο δὲν ἤξερε ἀπὸ τέτοια γυμναστική, ὥστε στριφογύριζε γύρω-γύρω μὲ τὸ σκοινὶ στὸν ἀέρα, σὰν ἓνας κρεμασμένος, καὶ πότε χτυποῦσε τὸ κεφάλι του, καὶ πότε ἔσεικιζε τὰ χέρια του στὶς μυτερές πέτρες. τοῦ τοίχου τοῦ φρουρίου.

Ὁ ἀέρας φυσοῦσε στ' αὐτιά του. Ἐβλεπε τ' ἀστέρια, ἀπὸ πάνω ἀπὸ

τὸ κεφάλι του, καὶ τὴν ἀνταύγειά τους μέσα στὸ νερὸ, κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, νὰ στριφογύριζον τὰ ξερά φύλλα τὴν ὥρα τῆς καταγίδας. Καὶ τότε ἔξφυγε τὸ σκοινὶ ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ βούλιαξε ὀλόκληρος μέσα στὸ παγωμένο νερὸ.

Ὅταν ξανάρθε στὴν ἐπιφάνεια, τὰ χέρια του βρήκαν πάλι τὴν ἄκρη τοῦ σκοινοῦ, ποὺ ἔλαφρομένο ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ Ντίκ πῆγαίνε κι' ἔρχότανε ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του εἶδε ἓνα κόκκινο φῶς ἀπὸ δαυλοῦς καὶ φανάρια ἀναμμένα σ' ἕλες τίς πολεμῆστρες. Ἐἶδε τὰ πρόσωπα καὶ τὰ μάτια ὄλων νὰ σκύβουν καὶ νὰ κυττάζουνε, ἐρευνητικὰ ἐδῶ κι' ἐκεῖ ζητώντας τὸν, μὰ αὐτὸς ἦτανε πολὺ χαμηλὰ, τὸ φῶς δὲν ἔφτανε ὡς ἐκεῖ κάτω, κι' ἔτσι ψάχνανε ἀδίκαια.

Καὶ τώρα, βλέποντας πῶς τὸ σκοινὶ ἦτανε πολὺ μακρὸ, ἄρχισε νὰ παλαίβῃ ὅσο μποροῦσε μέσα στὸ νερὸ, προσπαθώντας νὰ φθάσῃ στὴν ἀπάνω δάση, καὶ πασκίζοντας νᾶχῃ τὸ κεφάλι του ἐξῶ ἀπὸ τὸ νερὸ. Εἶχε κἂν περισσότερο ἀπὸ τὸ μισὸ δρόμο καὶ κόντευε νὰ φτάσῃ στὴν ἄκρη πρὶν νᾶρχίσῃ τὸ σκοινὶ νὰ βουλιαξῇ ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ Ντίκ. Κάνοντας κομπόζα ἔφτασε στὴν ἄκρη, καὶ μ' ἓνα γρήγορο σκαρφάλωσε στὰ κλωνάρια τῶν δέντρων ὅπως ἔκανε τὸ ἴδιο βράδυ καὶ ὁ Θεόδωρος Μόρντον, ὁ ἀποσταλμένος τοῦ Σέρ Ντάνιελ. Ἐκεῖ στερεώθηκε γιὰ καλὰ, στάζοντας νερὸ, καὶ λαχανιασμένος, χωρὶς ἀκόμα νὰ αἰσθάνεται αἰγούρας πῶς ἔξφυγε ὀλότελα τὸν κίνδυνο.

Ὅλα αὐτὰ θμως δὲ γινήκανε καὶ χωρὶς θόρυβο μέσα στὸ νερὸ. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν κατάλαβαν ποὺ βρισκότανε ὁ Ντίκ. Πολλὰ βέλγη ἀρχίσανε νὰ πέφτουν γύρω του, στὸ σκοτάδι, σὰν χαλάζι, καὶ ἔαφνικὰ ἓνας ἀναμμένος δαυλὸς ἔπεσε κάτω καὶ ρίχνοντας ἓνα δυνατὸ φῶς φώτισε ὅλη τὴν ἄκρη περὶ-περὶ. Μὰ γιὰ καλὴ τύχη τοῦ Ντίκ, σὲ λίγο γλύστρησε μέσα στὸ νερὸ, καὶ στὴ στιγμή ἔβουσε.

Μὰ εἶχε κάνει κι' ἕλας τὸ σκοπό του. Μὲ τὸ φῶς ποὺ εἶχε ρίξῃ, οἱ σκοπευτὲς βρήκαν καιρὸ νὰ κυττάζουνε προσεχτικὰ στὰ δέντρα, ἐκεῖ ποὺ ὁ Ντίκ ἦτανε κρυμμένος. Ὁ Ντίκ πῆδηξε στὴν ἄκρη, κι' ἄρχισε νὰ τρέ-

χε μ' ἕλα του τὰ δυνατὰ, μὰ δὲν ἦταν τόσο γρήγορος ὥστε νὰ μὴν τὸν φτάνουν τὰ βέλγη. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ τὸν χτύπησε στὸν ὄμο. Κι' ἕνα ἄλλο τοῦ πλήγησε τὸ κεφάλι.

Ὁ πόνος ἀπὸ τὴν πληγὴν τοῦ τοῦ δωσε φτερά, καὶ τρέχοντας ἀκόμα πιὸ γρήγορα μέσα στὸ σκοτάδι, πῆγαίνε στὰ τυφλά, χωρὶς νὰ ἔξερῃ γιὰ ποῦ.

Γιὰ λίγα βήματα ἀκόμα, τὰ βέλγη τὸν ἀκολουθῆσανε. Κι' ἔταν γιὰ μιὰ στιγμή στάθηκε καὶ κύτταξε πίσω του, εἶδε πῶς ἦταν ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τὸ Μὸτ Χάουζ ἂν κι' ἀκόμα ἔβλεπε τοὺς ἀναμμένους δαυλοῦς νὰ κουνιούνται ἐδῶ κι' ἐκεῖ πάνω στὸ φρούριον.

Ἄκουμπησε σ' ἓνα δέντρο. Τὸ αἶμα ἔτρεχε ἀπὸ τίς πληγές του. Ἦταν βρεμμένος, πληγωμένος, καὶ μονάχος. Μὰ παρ' ἕλα αὐτὰ ὁ Ντίκ εἶχε σῶσῃ τὴ ζωὴ του. Καὶ ἂν καὶ ἡ Ἰωάννα εἶχε μείνῃ στὰ χέρια τοῦ Σέρ Ντάνιελ ὁ Ντίκ δὲν κατηγοροῦσε τὸν ἑαυτὸ του γιὰ ἓνα πᾶμμα ποὺ ἦταν πάνω ἀπὸ τίς δυνάμεις του νὰ τὸ προλάβῃ, ἀλλὰ οὔτε καὶ φανταζότανε, πῶς αὐτὸ μποροῦσε νᾶχῃ κακὲς συνέπειες γιὰ τὴν Ἰωάννα. Ὁ Σέρ Ντάνιελ ὅσο σκληρὸς καὶ νὰ ἦτανε δὲ θὰ φερότανε ποτὲ ἀσχημα σ' ἓνα κορίτσι ποὺ εἶχε κι' ἄλλους προστάτες, ποὺ θὰ τοῦ γυροῦναν λό-γο γιὰ τὸ κακὸ του φέροισμο. Τὸ πιθανότερο ἦταν πῶς θὰ βιάζονταν ἴσως νὰ τὴν παντρεύῃ μὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς φίλους του.

— Καλὰ, σκέφτηκε ὁ Ντίκ, στὸ μεταξύ ἐγὼ θὰ βρῶ τὸν τρόπο νὰ τὸν τσακίσω αὐτὸν τὸν προδότη. ΓΙΑΤΙ μοῦ φαίνεται, μὰ τὴν ἀλήθεια, πῶς τώρα ἐδόθηκα πιά ἀπὸ κάθε ὑποχρέωση καὶ εὐγνωμοσύνη γι' αὐτόν, κι' ἔταν θὰ βρεθῶμε ὁ ἓνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο, θὰ λογαριαστοῦμε μιὰ γιὰ πάντα.

Γιὰ τὴν ὥρα, θμως, ὁ Ντίκ βρισκότανε σὲ ἀξιολύπητη κατάσταση.

Γιὰ λίγο ἀκόμα πάλαιψε στὸ δάσος. Ἄλλὰ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ἡ πληγὴν του καὶ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ συγχρισμένο μυαλό του, τὸν ἔκαναν ἀνήμπορο νὰ ἐξακολουθῆσῃ τὸ δρόμο μέσα στὸ πυκνοφυτεμένο δάσος, καὶ στὸ τέλος, ἀναγκάστηκε νὰ καθίσῃ χάμω καὶ νὰ στηρίξῃ τὴν πλάτη του σ' ἓνα δέντρο.

Ὅταν ξύπνησε, ὕστερα ἀπὸ ἓναν ὄπνο, ποὺ ἐμοιάζε σὰ λιποθυμία, εἶχε ἀρχίσει νὰ ξημερώνῃ. Ἐνας παγωμένος ἀέρας φυσοῦσε ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Κι' ὅπως ἀκόμα καθέταν καὶ κύτ-

ταζε μπροστὰ τοῦ μισοξύπνιου, εἶδε μιὰ σκιά νὰ αἰωρεῖται ἀνάμεσα στὰ δέντρα καμμιὰ ἑκατοστὴ γιάρδες μακριὰ του. Καθὼς δυνάμωνε τὸ φῶς τῆς μέρας, καὶ ὁ Ντίκ ξανάβρισκε τίς δυνάμεις του, μπόρεσε σὲ λίγο νὰ ξεχωρίσῃ τὴ σκιά. Ἦταν ἓνας ἄντρας κρεμασμένος ἀπὸ ἓνα δέντρο. Τὸ κεφάλι τοῦ ἔγερνε στὸ στήθος του, καὶ σὲ κάθε φύσημα τοῦ ἀέρα, τὸ κορμὶ τοῦ κρεμασμένου γύριζε γύρω-γύρω καὶ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του κουνιόντουσαν, σὰν ἓνα κωμικὸ παιχίδι.

Ὁ Ντίκ σηκώθηκε βρόθιος, καὶ τρικλίζοντας κι' ἀκουμπώντας σὲ κάθε δέντρο, καθὼς προχωροῦσε, πῆγε κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ μακάβριο θέαμα.

Τὸ κλαδί ποὺ κρεμόταν ἦταν σχεδὸν εἰκοσι πόδια πάνω ἀπὸ τὸ γῶμα, κι' ὁ κακομοῖρης αὐτὸς εἶχε κρεμαστῇ τόσο ψηλὰ, ἀπὸ τοὺς ἐκτελεστὰς του, ὥστε οἱ μπότες τοῦ βρισκόντουσαν σ' ἓνα ὕψος ποὺ μόλις τίς ἔφτανε ὁ Ντίκ. Μιὰ κουκούλα σκέπαζε τὸ πρόσωπό του, καὶ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ ἀναγνωρίσῃ ποῖος ἦτανε ὁ κρεμασμένος.

Ὁ Ντίκ ἔψαξε γύρω-γύρω καὶ εἶδε πῶς ἡ ἄκρη τοῦ σκοινοῦ ἦταν δεμένη σ' ἓνα χαμηλὸ δέντρο. Μὲ τὸ μαχαίρι του, ποὺ ἦταν καὶ τὸ μόνο ὄπλο ποὺ τοῦ ἀπέμεινε ὁ νεαρὸς Σέλτον ἔκοψε τὸ σκοινί, καὶ τὸ πτώμα σωρτίστηκε χάμω.

Ὁ Ντίκ σήκωσε τὴν κουκούλα. Ἦταν ὁ Θεοσομὸρντον ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Σέρ Ντάνιελ. Δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ φτάσῃ στὸ σκοπὸ του. Ἐνα χαρτί, ποὺ ἔξφυγε, φαίνεται ἀπὸ τὴν προσοχὴ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Μαύρου Βέλους, ἦταν κολλημένο στὴ φόδρα τῆς μπλούζας του. Ὁ Ντίκ θγάζοντάς το εἶδε πῶς ἦτανε τὸ γράμμα ποὺ ἔσταλνε ὁ Σέρ Ντάνιελ στὸ Λόρδο Βένολευντέιλ.

— Καλὰ τὴν ἔχουμε, σκέφτηκε ὁ Ντίκ. Ἄν μὲ βοηθῆσῃ ἡ τύχη, ἐδῶ κρατῶ κατὶ ποὺ θὰ κάνω τὸ Σέρ

Ντάνιελ νὰ γνέπεται, καὶ ἴσως τὸν φέρω σὲ πολὺ δύσκολη θέση.
Ἐβλεπε τὸ γράμμα στὴν τσέπη του, εἶπε μιὰ προσευχὴ γιὰ τὸν πεθαμμένο, καὶ προχώρησε πάλι μέσα στὸ δάσος.

Ἡ κούραση καὶ ἡ ἐξάντλησή του ἔλα και μεγάλωναν. Τ' αὐτιά του βούιζαν, τὰ πόδια του τρέμανε, καὶ τὸ μυαλό του κἂπου-κἂπου ἔξφευγε κι' αὐτὸ, ἀπὸ τὴ θέση του, γιὰτι εἶχε χάσει πολὺ αἷμα.

Κι' ἔτσι, πότε χάνοντας καὶ πότε ξαναβρίσκοντας τὸ σωστὸ δρόμο, ἔφτασε στὸ τέλος πάνω σ' ἓνα βῆμμα κι' ἀπὸ κεῖ εἶδε πῶς βρισκότανε κοντὰ στὸ χωριὸ τοῦ Τένσταλ.

Μιὰ ἄγρια φωνὴ τοῦ φώναζε νὰ σταθῇ.

— Νὰ σταθῇ; εἶπε ὁ Ντίκ. Μὰ μὲ ρωτᾷς ἂν μπορῶ;
Καὶ λέγοντας αὐτὰ, σωρτίστηκε χάμω στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Δυὸ ἄνθρωποι ξεπεταχτήκανε ἀπὸ τὸ δάσος. Ὁ ἓνας φοροῦσε τὴν πράσινη στολὴ τοῦ δάσους, κι' ὁ ἄλλος ἦταν ὄπλισμένος μὲ τόξο καὶ μὲ σπαθὶ πολεμιστοῦ.

— Κύττα, Ἀβουλες, εἶπε ὁ πιὸ νέος ἀπὸ τοὺς δύο. Εἶναι ὁ Ντίκ Σέλτον.

— Ἄ! εἶπε ὁ ἄλλος. Θὰ χαρῆ πολὺ ὁ Τζὼν-Ἄμεντ. Ὅλ. Φαίνεται πῶς χτυπήθηκε. Ἐχει πληγὴν στὸ κεφάλι, καὶ θάχασε ἀρκετὸ αἷμα.

— Εἶναι πληγωμένος καὶ στὸν ὄμο, εἶπε ὁ Γκριμοσεβ, καὶ ἡ πληγὴν εἶναι οσοβαρῆ. Ποῖος τὸν χτύπησε ἄραγε; Ἴν εἶναι κανέναν δικὸς μας, εἶναι χαμένος. Ὁ ἕλλος θὰ τὸν ἐξιμολογήσῃ καὶ θὰ τὸν κρεμάσῃ στὸ πιὸ ψηλὸ δέντρο.

— Ἄντε λοιπὸν, εἶπε ὁ Ἀβουλες, φόρτωσε μου τὸν μικρὸ στὴν πλάτη μου.

Ἐσήκωσε τὸ Ντίκ στοὺς ὄμους του, πέρασε τὰ μπράτσα του γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ του, καὶ κρατώντας του γερά εἶπε:

— Κάποτε ἐδῶ νὰ φυλάς εἰς Ἐγκρίμοσεβ. Ἐγὼ θὰ τὸν πᾶω μὲ μου.

Ὁ Γκριμοσεβ ξεανακρύφτηκε στοὺς θάμνους, στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, καὶ ὁ Ἀβουλες κατέβηκε ἀπὸ τὸ λόφο λαχανιάζοντας, καθὼς σήκανε τὸ Ντίκ πάνω στοὺς ὄμους του.

Ὁ ἥλιος, βγαίνοντας πάνω ἀπὸ τὸ δάσος, φώτιζε τὸ χωριὸ τοῦ Τένσταλ ποὺ ἦτανε στὸν ἀπέναντι λόφο. Γύρω ἦταν ἡσυχία. Μόνο πέντ' ἔξη τοξότες φιλάγαν τὴ γέφυρα ἀπὸ τίς δύο μεριές τοῦ δρόμου.

(Ἀκολουθεῖ)

JOSEPH VON EICHENDORFF

ΠΟΘΟΣ

Στὸ παράθυρο, μονάχος, ἕστεκα ὄρα, τ' ἄστρα φώτιζαν χυσοῦ τὸν οὐρανὸ, ταχυδρομικὸ ἓνα ἄμαξι μακρὸν στὴ γαλήνια ἀφογκραζόμωνα τὴ χώρα. Εἶναι φλόγα καὶ φλογίζεσαι ἡ καρδιά, ὅταν μυστικὰ μιὰ σκέψη τέτοια θίγῃ: νᾶταν βολετὸ μαζὶ κι' ἐγὼ νὰ φύγω μὲς στοῦ θέρους τὴν λαμπρὴν αὐτὴν νυχτιά.

Δυὸ ξανθοὶ ἔφηβοι πεγαίνανε περνώντας σὲ λιβάδια, μονοπάτια καὶ βουνοπλαγιές, ἀκουγα ποὺ περπατοῦσαν ὄμοιους, στὰ γαλήνια μέρη, ἀνάκρου, τραγουδώντας γιὰ τὸν ἔλιγγο σὲ βράδια καὶ γκριμνά, ποὺ τὰ δάση στὸν ἀέρα μουρμουρῶνουν γιὰ πηγὲς ποὺ ἀπ' τίς χαράδρες κελάρθουν καὶ στοῦ δάσους φέουν καὶ πέφτουν τὴ νυχτιά.

Τραγουδοῦνε, ψιθυρίζε γύρα ὁ λόφος γιὰ κρυμμένα ἀγάλματα μὲς στίς σκιερὲς τῶν κήπων κι' ἀγριεμένες φυλλοσιεὲς παλαιῶν ποὺ λούζονται στὸ φεγγαρόφως, ποὺ κορίτσια στὰ παράθυρα, βραθεῖα, τὰ λαοῦτα ἀγρυπνα ἀκοῦνε καὶ βιγλίζουν, καὶ νυστάζοντας οἱ κρήνες κλαροῦνουν μὲς στοῦ θέρους τὴ λαμπρὴν αὐτὴν νυχτιά.

(Μετάφραση) ΑΡΗΣ ΔΙΚΤΑΙΟΣ

ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ, ΑΜΗΧΑΝΙΑ ΚΙ' ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΠΟΝΤΙΚΟΥ

"Αχ, σιρόπι!... Τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶναι!.. Πῶς νὰ τὸ δοκιμάσω; Γιατὴ νὰ ἰδῶ..."

Νά, ἡ πιπίλτια εἶναι ἐξοβούλητῃ... Καλὴ τύχη... μὰ τί ὄψαει; *

"Α, μὰ ἰδέα! Ἄν χώσω τῶρα μέσα τὴν οὐρά μου, καὶ ὕστερα τὴ βγάλω

καὶ τὴ γλείψω;... Κι' ἂν αὐτὸ γίνῃ πολλές-πολλὲς φορὲς; Ἡρωτία! Ἐγὼ εἶναι

ΜΙΑ «ΠΡΟΣΤΥΧΙΑ»

—Μπαμπά!... Πρέπει να σου πω, ότι ο αδελφούλης μου έκανε μιὰ μεγάλη προστυχιά!

—Μπα! 'Ο Φόγιος; Κι' ο Μπαμπάς παρατήρησε τὸ γράψιμό του, και ἤρεμος πάντα, κοίταζε ξεταστικά τὴ μινύτρια ἀδελφή. Στὸ πρόσωπό της εἶναι φανερό μιὰ ἀγανάκτηση συγκρατημένη. Μὰ τί προστυχιά, και μεγάλη μάλιστα, μπορούσες νὰ κάνῃ ἕνα τόσο τίμιο ὥς τὰ τώρα ἐνιαύχρονο παιδάκι!

—Ναί! 'Ο Φόγιος! λέει ἔντονα ἡ ἀδελφή. Τὸ πρωτὸ ζήτησε ἀπὸ τὴ θεία ἕνα χιλιάτικο και τοῦ ἔδωσε ἡ θεία και τοῦ εἶπε νὰ τὸ βάλῃ στὸν κουμπάρου, κι' ὁ Φόγιος τὴς εἶπε πὼς θὰ τὸ βάλῃ. Κι' αὐτός, νὰ, τί πήγε κι' ἔκανε!

Δείχνει στὸ χέρι της ἕνα κουτάκι λαδομπογιᾶς, ἀθιχτο ἀκόμη. Τὸ κοιτάζει με περιφρόνηση, ὕστερα λέει:

—'Ο παλιοψεύτης! 'Ο σπάταλος! Χίλιες δραχμὲς ἔδωσε γι' αὐτὸ τὸ ἄχρηστο πράγμα!

Κοίταζε κόρα τὸ μπαμπά στὰ μάτια με τρόπο, πὸν τὸν ὑποχώρευε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἠθικὴ ἀποψη, νὰ προσέξῃ και τὴν οικονομικὴ. Νὰ ἐξοδιάζονται ἔτσι τὰ λεφτά, τὴ στιγμή, πὸν αὐτὴν—τὰ εἶπαμε δὲ—δὲν ἔχει φέτος οὔτε παλτό, οὔτε ζακέτα, και τί θὰ λένε στὸ γυμνάσιο τῶλλα κορίτσια; "Αφησε πὸν θὰ κρυώνῃ!

'Ο μπαμπάς, γιὰ νὰ διακόψῃ συλλογισμοὺς οικονομικοὺς διασάρευτους, και γιὰ νὰ δώσῃ δικαιολογημένο μακρὸς στὴν ὑπόθεση, εἰτοιμαζόταν νὰ φωνάξῃ τὸ Φόγιο. Λέει τὴς κόρης του με προσπαθημένη διάθεση:

— Audiatur et altera pars!... 'Εὐὸ ξέρεις και λατινικά, ε;

—Πὼς; ἀπαντᾷ πεκαρισμένη ἡ κόρη. Καὶ λατινικά και γαλλικά και ἰταλικά και γερμανικά κ' ἑλληνικά, νέα κι' ἀρχαία, κι' ὅτι ἄλλο θέλεις! Δόξα σοι ὁ Θεός! Μὰς μάθανε δὲ οἱ δασκάλοι μας ἀπ' ὅλα! Παλτό και ζακέτα ὅμως ἐγὼ δὲν ἔχω φέτος, και πὼς θὰ πηγαίνω στὸ γυμνάσιό μου, νὰ συμπληρώσω τὴ σοφία μου; Ξέρεις, μπαμπά; Δὲν ἔχω φέτος καθόλου διάθεση γιὰ σκολειό!

— Φαντάζονται πὼς πὸν πολὺ ἀπὸ σένα, δὲ θὰ χωράνε φέτος τὰ ρούχα της τὴν 'Αντρομάχη! Κι' ἂν περῖ τὰ εἶχανε τόσο δύσκολα, φέτος...

—Τί λές, καλὲ μπαμπά; Τώρα τοὺς ἔρχονται βροχὴ τὰ δολάρια

ἀπὸ τὴν 'Αμερική! Δὲν εἶναι ὁ μπαμπάς της δημοσίος ὑπάλληλος! 'Εὐὸ ζεῖς... "Αντε, καλὲ μπαμπά! Φανερό, ὅτι ἐδῶ κλονιζότανε ἄσκημα τὸ κύρος τοῦ μπαμπά. Κἀπὼς ἔπρεπε ὁ μπαμπάς ν' ἀντιδράσῃ!..

'Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὄρμησε μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ μπαμπά ὁ Φόγιος, σχεδὸν ἔτοιμος νὰ κλάψῃ. Στάθηκε ἀνάμεσα μπαμπά κι' ἀδελφῆς, τὴς πήρε, δίχως νὰ τὴν κοιτάξῃ στὸ πρόσωπο, τὸ κουτάκι τὴς λαδομπογιᾶς, κ' εἶπε παραπονεμένα:

—'Οχι, μπαμπά! Δὲν τὰ λέει καλὰ. Δὲν ἔκανα προστυχιά! Δὲν ἔκανα καμιὰ προστυχιά, σου λέω! Οὔτε ψεύτης εἶμαι ἐγὼ! 'Εὐὸ με ξέρεις! 'Όταν ἡ θεία μοῦδωσε τὸ χιλιάτικο, μοῦ εἶπε νὰ τὸ βάνω στὸν κουμπάρου μου και τὴς εἶπα: Θὰ τὸ βάνω! Δὲν τὴς ἔδωσα ὅμως τὸ λόγο μου! 'Υστερα, πὸν εἶδα τὴν τραπεζαρία μου, εἶπα: Τόσο κόπο ἔκανα νὰ κόβω με τὸ ψαλίδι τοὺς τενεκέδες, και νὰ λυγίξω και νὰ ταιριαζῶ τὰ ἐπιπλακία μου. Δὲν πρέπει νὰ τὰ βάνω κι' ὅλα; Παπούτσι νὰ καινούρια μοῦ πήρε ὁ μπαμπάς προχτές, μιὰ λεφτὰ ἐγὼ ἀπὸ τὸν κουμπάρου μου, μιὰ λεφτὰ ἔκεινος ἀπὸ τὸ ποροπόλι του. Δὲ σὲ ρώτησα και μοῦ εἶπες, πὼς βαμμένα, θὰ εἶναι βέβαια πιὸ ὀμορφα τὰ ἐπιπλακία μου!

—Τὴ θεία ὅμως, τοῦ λέει ἡ ἀδελφή ἐπιπληχτικά, δὲν τὴ ρώτησες!

—Μὰ, εἶχε φύγει ἡ θεία, σου λέω! Δὲ με πιστεύεις, μπαμπά;

—Σὲ πιστεύω! Κ' εἶμαι σύμφωνος μαζί σου, πὼς εἶναι πιὸ ὀμορφα τὰ ἐπιπλακία σου βαμμένα. Τί χρῶμα πήρες;

'Ο Φόγιος δὲν ἀπαντᾷ, μόνο δίδει τοῦ μπαμπά τὸ κουτάκι, σὰ νὰ τοῦ λέει: Κοίτα! Κατάλαβε! Γυρίζεις στὴν ἀδελφή του, τὴς πιάνει τὰ χέρια, και με φωνὴ, πὸν προδίδει τὴν ἀψιθυμικὴ κατάσταση, λέει:

—Και τὴ λαδομπογιὰ πὸν τὴν πήρα, ἀδελφούλα μου, εἶτανε μεγάλη ἀνάγκη!

Μονομιᾶς τώρα ἡ ἀδελφή συμφωνεῖ με τὸν μπαμπά οἰσπηλῆ, ὅτι ὁ Φόγιος πρέπει νὰ καταγίνεται, κι' ὡς κοστιίζει αὐτό. Καὶ παρὰ τὴν ἀντίθεση τῶν συμφερόντων, φιλάει με στοργὴ τὸν ἀδελφούλη της, ἐνῶ ὁ μπαμπάς λέει με ὕφος δικαστοῦ:

—Κατάλαβα! Θὰ ρωτήσω και τὴ θεία νὰ μου πῇ, ἅμα γυρίσῃ! Κάνε δουλειὰ σου, Φόγιο!

Κ' ἐνῶ ὁ μικρὸς ἤρεμος ἀλλὰ συλλογισμένος, παίρνει τὸ κουτάκι

και φεύγει, ὁ μπαμπάς λέει τὴς κόρης του:

—'Ελα, νὰ σου δείξω και!

Σὲ λίγο ἡ κόρη κρατεῖ στὰ χέρια της τὴν γκαμπαρντίνα τοῦ μπαμπά. Τὴ γυρῶναι, τὴν ξαναγυρῶναι, τὴν κοιτάζει με προσοχὴ, ἀπὸ σοβαρὴ γίνεται χαμογελαστή, ὕστερα γελάει συγκρατημένα, ὕστερα ἀσυγκράτητα.

—Σώθηκα! φωνάζει. Ἐξτρα prima γκαμπαρντίνα!

Τώρα εἶναι ἡ σειρά τοῦ μπαμπά νὰ φιληθῇ ἀπὸ τὴν κόρη του με στοργή. Μιὰ στιγμὴ ὅμως ξεμακραινει ἡ κόρη ἀπότομα ἀπὸ τὸν μπαμπά, τὸν κοιτάζει και ρωτᾷει:

—Κ' ἐσύ, μπαμπά;

Κι' αὐτός, με πρόσχαρο πρόσωπο, με φωνὴ κάπως θλιμμένη, λέει:

—Δὲ θὰ τὴ φοροῦσα πὰ φέτος. Παραπάλιωσε! Βλέπω ὅμως, κόρη μου, τὰ γερμανικά δὲν τὰ ἔχασες!

—Τὰ καμάματα ἐννοεῖς, ἡ τὴ γλώσσα, μπαμπά;

Γελοῦναι τώρα μαζί, με με ψυχικὴ κατάστασι διαφορετικῆ.

Η ΓΕΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τζάμι και ρέστα.

'Ο Γκλόυκ, ὁ διάσημος μουσικός, περνώντας ἀπὸ ἕνα χωριό, ἔσπασε ἀπὸ ἀπροσεξία τὸ τζάμι ἐνὸς μαγαζιοῦ πὸν κόστινε ἕνα φράγκο. Γιὰ τὴ ζημιὰ ἔδωσε τοῦ μαγαζιάτορα ἕνα δίφραγκο, μ' αὐτὸς δὲν εἶχε ρέστα.

—Σταθῆτε νὰ πάω νὰ χαλάσω. —'Οχι, γιατί βιάζομαι. Νά!...

Και ὁ Γκλόυκ, σπάζει και δευτέρο τζάμι, γιὰ νὰ συμπληρωθεῖ τὸ δίφραγκο!

KI - MA - KQ

Καλύτερο τὸ ἀδιάβατο

"Ένας νέος παρακάλεσε ἕνα διάσημο συγγραφέα νὰ διαβάσῃ δυὸ ἀνέκδοτα θεατρικά του ἔργα, γιὰ νὰ τοῦ πῇ ποὺ εἶναι τὸ καλύτερο. "Όταν ἔκανα πῆγε σὲ λίγες ἡμέρες, ὁ συγγραφέας τοῦ εἶπε:

—'Ἐδιάβασα μόνο τὸ ἕνα· ἄλλ' ἀσφαλῶς τὸ καλύτερο εἶναι τὸ ἄλλο.

—Και πὼς τὸ ξέρετε, ἀφοῦ δὲν τὸ διαβάσατε;

—Τὸ ξέρω, γιατί δὲν μπορεί νὰ γίνῃ χειρότερο ἀπ' αὐτὸ πὸν διαβάσα!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΣΟΥ ΟΙ ΠΑΛΙΕΣ

Πὼς ἀγαπᾷς τὴς γειτονιές σου πάντα τὴς παλιές και τοὺς δρομικούς τοὺς γνωστοὺς πὸν φέρνουν ἀναμνήσεις; πὼς ἀγαπᾷς τὴς γειτονιές σου πάντα τὴς παλιές, πὼς θάθελες μέσα σ' αὐτές παντοεινὰ νὰ ζήσεις.

Πὸν πρωτογνώρισες στὸ σπίτι, τὸ παλιό, τὴ λύπη κι' ἔζησες τὴ χαρὰ, πὸτε μικρὴ, πὸτε μεγάλη! Τύχη δὲν ἔχει ἐλεεινὴ ἐκεῖνος πὸν θὰ λείπῃ και οἰς παλιές του γειτονιές δὲ θὰ ξαναῤῥῃ πάλι.

Βαθιά ἡ καρδιά σου λίγο θάναυ πεκαμένη, στὰν ταξίδια μακρυνὰ θὰ κάνῃς γιὰ τὰ ξένα, και μοναχὰ με τὴν πανάρια εἰλκίδα πὸν σου μένει.

'Ο γυρισμός σου ἀπὸ μακρυνὰ σὲ μέρη ἀγαπημένα, σὴν γειτονιά σου τὴν παλιὰ πὸν θὰ σὲ περιμένει, ἐκεῖ πὸν με τὰ τωρινὰ θὰ ξαναζῆς τὰ περασμένα.

Δέψη Λάφυη

ΜΕ ΤΟ ΤΖΙΠ

Κάθε σούρουπο μετὰ τὴν δουλειὰ πηγαίνουμε με τὸ τζίπ ἔξω στὸ Νι-Ἄν-Νι γιὰ νὰ δώσουμε τὸ ταχυδρομεῖο. 'Η Εἰρήνη και ἡ Κική κάθονται μπροστὰ με τὴν περιβόητη ἀλληλογραφία ἀνὰ χεῖρας και ἐμεῖς οἱ ἄλλες στριμχνόμαστε πίσω. 'Η 'Ἐρικέττη κι' ἐγὼ σὲ κάθισμα, οἱ ὑπόλοιπες ψηλά, πάνω σὲ μὲταλλο, σὰν σματωφύλακες. Γεγγόρα ἀφήνουμε τὴν πολυθρόνη ἀγορὰ και βγαίνουμε σὲν παραλιακὸ δρόμο πὸν φέρνει σὲ οὗς στρατώνες. Τὸ ὀμορφο πὸν εἶναι ἐδῶ περᾶ! 'Η δ-νοξὴ ἤρθε πὰ, μὰς καλεῖ με τὴς ἀνθισμένες μυγδαλιές της πὸν γεμίζουν τοὺς κήπους. Τὸ τζιπάκι φεύγει, γλυστρὰ πάνω σὴν ἄσφαλο, τὸ κρελλὸ ἀεράκι χὰιδεῖαι τὰ πρόσωπά μας, ἀνακατώνει τὰ μαλλιά μας, τὴς σάρπες μας. 'Η γῆ βράζει μιὰ εὐχάριστη μυρωδιά πύκου, φρεσκοκαμένου χόρτου και ἀμύρου. Οἱ βαρκούλες κινιζονται πάνω σὲν ἤρεμο γυαλό. Φθάνουμε πὰ στωὺς καθαρὸς, ἀπέραντους στρατώνες με τὰ ὀλοπράσινα δένδρα. 'Ο φρουρὸς μὰς ἔχει και μ' ἕνα χαμόγελο μὰς νεῖσι νὰ περᾶσουμε. Τὰ 'Ἐγγλεζάκια κοιτάζουν ἐκπληχτικὰ ἕνα τζιπ φορτωμένο με ἔπτα τρελλοκόριτσα πὸν ἐρχονται νὰ ταχυδρομηθοῦν τοῖα γράμματα. Γεγγόρα τρελαιόμαστε και παίρνουμε τὸ δρόμο τὴς ἐπιστροφῆς. Μὰ νὰ ἕνα κοπάδι πὸν γυρνᾷ ἀπὸ τὴν βοσκὴ και μὰς ἐμποδίζει νὰ περᾶσουμε. 'Αναγκαζόμαστε νὰ κάνουμε σημασιῶν. Οἱ μεγάλες, κάτασπρες κατσίκες

βελίζουμε ξενόιαστες γυρνώντας πὸτε πὸτε τὰ ἤρεμα μάτια τοὺς πὸν τὸ μέρος μας. Μόνον κανένα ζωηρὸ κατσίκα και ξελπηδᾷ σὲν ἤχο τοῦ κλάσιν και τρέχει με λοξά, χαριτωμένα πηδηματά. Τέλος ξεφεύγουμε και τὸ πὸν τὸν σωφῆρ πιέζει τὴ βενζίνη. 'Ο ἀνεμος παίζει με τὰ μαλλιά μας και μετς γυλάμε εὐτυχισμένα.

* 'Αμαρυλλίς

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

'Η Γιλθρία καταβρόχθισε ὅλες τὴς καραμέλες.

—Τί; ὅλες τὴς ἔφαγες; δὲν ἀφησες καμιὰ; τὴς λέει ἡ θεία της.

—Πὼς! μιὰ πὸν ἔπρεπε χάσω...

* 'Πειραιώτισσα

'Ο μικρὸς Μαρᾶκης, σταν τὸν ρώτησαν προχθῆς πὸσω χρόνων εἶναι, ἀποκρόθηκε:

—'Ἐκλασα τὰ τέσσερα, μπήκα σὲ πέντε, περᾶσα τὰ ἔξη και περᾶσὸ σὲ ἔφτα.

(Γεγονός) Ζακυνθινοπούλα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

'Αθήναι, 28 ὀδὸς Γ' Σεπτεμβρίου τὴν 9 Μαΐου 1946

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ τὰ καλὰ μου παιδιὰ πὸν μοῦ εὐχῆθηκαν τὸ Καλὸ Πάσχα με ὄμοιες πασχάλινες κάρτες. Χριστός 'Ανάστη, και τοῦ χρόνου!

'Η προθεσμία τὴς ὑποβολῆς Πνευματικῶν 'Ασκήσεων ἔληξε. Οἱ τελευταῖες Συλλογές πὸν ἔλαβα εἶναι τὴς Ταλαίπωρης Μανδραχῆς και τοῦ 'Αττικῶ Ὄθρακοῦ, πὸν θ' ἀρχίσω νὰ τὴς χρησιμοποιῶ ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο. 'Αλλες δὲν θὰ δεχθῶ, ἐκτὸς ἀπὸ καμιὰ πὸν βρισκται τυχθὸν σὲ δρόμο. Καὶ τώρα γογγύρα θὰ δημοσιεύω τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ 'Ασκήσεων γιὰ τὸ 1945-1946, και θὰ προκηρῶξω νέο γιὰ τὴς 'Ασκήσεις τοῦ 1946-1947. Στὸ μεταξὺν μπορείτε νὰ εἰτοιμάσετε ὅλοι τὴς καινούργιες Συλλογές σας.

Τὸ βεῖσινα πὸν φρεσκό, Πολυτεχνεῖττη, νὰ μὴν θέλλῃ ἀκόμα νὰ μ' ἀφήσῃς, ἰσᾶ-ἰσᾶ ἐπειδὴ με ξέρεις και μ' ἀγαπᾷς ἀπὸ τόσον καιρὸ. "Ἐπειτα, ἡ ἐποχὴ «τοῦ ὅπλου και τὴς μαροῦτης» πέρασε πὰ κι' ἐλπίζουμε νὰ μὴν ξαναῤῥῃ ποτέ... 'Ο κ. Φαῖδων κ' εὐχαριστεῖτε ἔχω φέρσει γιὰ ὅσα γράφεις και με τὴν εὐχαρῖα αὐτῆ σου ἀναγγέλλει ὅτι οἱ 'Φίλοι τοῦ Βιβλίου εἰτοιμάζουν ἕνα μεγάλο τόμο μ' ἐκλογή ἀπὸ 'Αθηναϊκὲς 'Ἐπιστολές» του.

'Αφοβὸ Μάτι, μόνον με τὴν κείρα μαθαίνεις κανέναν πὸν λύνονται και πὸν συνθέτονται οἱ Πνευματικὲς 'Ασκήσεις; κ' ἡ δικὴ σου κείρα εἶναι βέβαια ἀκόμα λίγη. 'Αλλοτε, ἔδημοσιεύα ἐκτενεῖς ὁδηγίες γιὰ τὰ κυριώτερα εἶδη 'Ασκήσεων, πὸν βοηθοῦσαν πολὺ και συνθέτες και λύτες. Δυστυχῶς, οἱ και-

ροὶ δὲν ἐπιτρέπουν πὰ τέτοιες... πολυτέλειες, και κάθε Διαπλασσοῦλο πρέπει νὰ μαθαῖναι τὴν τέχνη μονάχο του κι' ὅπως μπορεί.

'Η ἀνωμαλία αὐτῆ, Γελαστὲ Δογοτέχνη, θὰ λείπῃ αὐτομάτως μόλις ἐκταγῆναι ἑτήμηση και μπορὸ νὰ ἐκδίδω φυλλάδια μ' ἕναν ἀριθμὸ και με μιὰ ἡμερομηνία. Πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ κάνουμε ὀμομονή. Τὸ ἴδιο και γιὰ τὰ μελάνια, πὸν αὐτὸ τὸν καιρὸ εἶναι ἐλαεῖνᾶ, κ' ὄχι μόνο ἀπλώνουν σὲ χαρτί, σὰν τὸ δικὸ σου, παρὰ και καταστρέφουν τὴς μετὰλλινες πεννίτσες, πὸν ἀρῆσαι κανεῖς νὰ τὴς συγκαλλᾶξῃ, ἐνῶ ἄλλη φορὰ μιὰ καλῆ πεννίτσα καλοῦσες ὀλάκερους μῆνες... Θέλεις τώρα νὰ σου πῶ τί πρέπει νὰ διαβάξῃς; 'Αδύνατο, σὲν χῶρο μὴς ἀπάντησῃς ἐδῶ: θάθελα ὀλάκερη στήλη.

'Αγοῶ, βλέπεις 'Μικρὴ Δογοτέχνης, ἀλλὰ δὲν ἐσχθῶ... Τὸ ψευδώνυμό σου, ἀν δὲν θέλῃς νὰ λέγεται «Δογοτέχνης», πρέπει νὰ τὸ γράφῃς με γιώτια, γιὰτὸ ὅπως τὸ γράφεις με ἤτια, «Δογοτέχνης», εἶναι μόνον ἀρρεσκὸ. Τὸ κομμάτι σου γιὰ τὴν 25ῃ Μαροῦτο ἤταν ἀρκετὰ καλὸ, τὸ ἔλαβα ὅμως ἀργὰ και δὲν ἤταν δυνατὸ νὰ τὸ δημοσιεύσω ἐγκαιρᾶς. Τὰ Π. Πνεύματα στέλνονται ἐλεύθερα, κατὰ βούλησιν, πολλὰ μαζί ἡ ἕνα και μόνο. Μόνον οἱ 'Ασκήσεις στέλνονται ἐμπροσθεσμως και σὲ Συλλογὴ ἀπὸ 15-20 κομμάτια. 'Αλλ' αὐτὰ θὰ τὰ ἴδῃς μετὰτερο πὸν θὰ προκηρῶξθῃ ὁ νέος Διαγωνισμός.

'Ορεινὲ Πορφύριον, ἀμῆτητα εἶναι τὰ κομμάτια πὸν ἔχω ἐγκρίνει—και δικὰ σου—και δὲν μπορὸ νὰ τὰ δημοσιεύσω, δηλαδὴ δὲν δημοσιεύω κάθε φορὰ παρὰ τὸ ἕνα δέκατο. Κι' ὁ λόγος εἶναι πὸν τὰ φυλλάδια μου βγαίνον ἀραιὰ και σὲν καθένα μόλις διαθῆτω δυὸ στήλες—και λιγότερο—γιὰ Σύνεργασία. Γιὰ νὰ γίνω κάπως ἐνήμερη, λογαριάζω νὰ διαθῆσω κάποτε δυὸ ὀλάκερες σελίδες, ἕκπη και ἐξδόμη, και νὰ μαρῶσω νὰ δημοσιεύσω πολλά ἀπ' αὐτὰ πὸν περιμένουν. 'Αλλὰ νὰ ἴδῶ πότε θὰ τὸ κατορθώσω...

Εὐχαριστὰ πολὺ, Ροδανή, πὸν ἐξακολουθεῖς τὴς ἐνεργεῖες σου γιὰ τὴν διάδοσῃ μου. Φίλησέ μου και τὴ μικρὴ ἀδελφή σου πὸν με τὴν ἴδια ἀγάπη με διαβάξῃ, και κάνε ὀπομονή σταν βρῆσκη τὸ φυλλάδιό μου πρῶτῃ αὐτῆ και τότε θὰ τὸ διαβάξῃ πρῶτῃ αὐτῆ κατὰ τὴ συμφωνία πὸν ἔχετε κάνει γιὰ νὰ μὴ μαλλώνετε. Γιὰ τὴς ὁδηγίες πὸν ζήτηξ, ἴδεις τὸ ἀπαντὸ παραπάνω σὲ 'Αφοβὸ Μάτι.

Δὲν περιφᾶξει, Μαῦρο Βέλος, φτάνει πὸν ἔγινες καλὰ, και στὴν 'Ανάσταση θὰ πᾶς τοῦ χρόνου και πολλὰ, πολλὰ ἄλλα χρόνια ἀκόμα... Κι' ἀπὸ μὲνα τὴς θερμοῦτερης εὐχῆς γιὰ τὰ γενεθλιὰ σου, με ὄγεια πάντα και χαρὰ. Ναί, ὁ τόμος πὸν θὰ σου ἀγοράξῃς ἡ μαμὰ, ἀν θὰ εἶναι χρυσὸδετος, τόσο ἔχει.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἄνωμα ἐγκρίσεις: Δὲ συνδρομητῆς ἡ ἀδέλφη των, δελ. 500. Δ' ἄγορᾶσῃς ἀκονιδῶνας με τὸ ψευδῆνον διαιώματα συνδρομητῆς, δελ. 1000.

Νέα Ψευδώνυμα: 'Αττικὸς Ὄθρακός, ἄ. (ΓΓ). Τραγοῦδι τὴς Δευτεριᾶς, ἄ. (ΓΓ). 'Ανεῖπερος, ἄ. (ΣΚ). 'Αγριο-λουλούδο, κ. (ΕΜ). Νίκη, κ. (Μ).

Ἀνανίως Ψευδωνύμων: Κρητικόπουλο, ἄ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἐλισάβετ Μιχαλίδου (ποτὲ ἐνοχλητική! καὶ τίς ἐρωτήσεις ποὺ εἶχες μπορούσες νὰ μοὺ τίς ἔκανες κτ' ἐγὼ θάβρισκα τρόπο νὰ σοὺ ἀπαντήσω τουλάχιστο σὲ μερικές· σὲ χαιρετοῦν ὅλοι·) Κρητικόπουλο (ἐγκάρδια συλλυπητήρια γιὰ τὸ θάνατο τῆς ἀγαπημένης σου γιαγιάς· οἱ λύσεις δεκτές·) Γιάννη Γιαννάκη (εὐχαριστοῦμε ὅλοι γιὰ τίς εὐχές· γιὰ τὰ κομμάτια, ἰδὲς τί ἀπαντᾷ παραπάνω στὸν Ὁ. Πορφύριονα·) Κορινθιακὸ Ἀερογιάλι (σ' εὐχαριστῶ γι' αὐτὰ ποὺ μοὺ γράφετε· φαντόζεσαι βέβαια πόσο με συγκίνησαν ἐννοεῖς ὅμως γιὰ ποῖο λόγο δὲν μπορῶ νὰ ἀπαντήσω ἔδω ἐκτενέστερα·) Θαλασσόλυκον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Δροσοβίαν κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 30ου Διαγωνισμοῦ Λόγων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ ἐφ' ἑσῶν δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθῇ.

84. Δεξιόγλωσσος

Μιά πρόθεσι, μιὰ νότα Ἀν μποῦνε στὴν ἀράδα, Θὰ ἰδοῦμε ἄρ' τὸ καρᾶνι Ἡφραίστειο μιὰς νήσου, Μὰ ὄχι στὴν Ἑλλάδα, Σβυσμένο νὰ ξανάβῃ.

Λεωτῶ

85. Τονόγλωσσος

Μιά δική μας βόρεια πόλη Καταιβάζει τονισμό, Κ' ἀποκτᾷ ἀμέσως χρώμα Χρυσοφάνιο, μελωχρό.

Γιάννης Γιαννάκης

86. Αἰνίγμα

Μὰ μιλῶ, μὰ τραγουδῶ, Μόλις μ' ἀγγίξεις. Θὰ σταματήσω Μόλις μ' ἀφήσεις Θὰ ξαναρχίσω, Νὰ μιλῶ, νὰ τραγουδῶ.

Σταλιανήρι

87. Μουσαϊκόν

Ἡ Χάρη κ' ἡ Γρανβίλλη, Ἡ Πράγα κ' ἡ Σεβίλλη, Ἀπὸ ἕνα τους δανεῖζον. Καὶ μιὰν ἄλλη σχηματίζουν.

Ἀμερικανόπουλο

88. Κλίμαξ

Καθέτως, ἀριστερᾷ φυτὸν παρόμφιον, δεξιᾷ νσοέλλην ποιητῆς. Ὁριζοντίως, ἀνω πόλις τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὸ μέσον μουσικὸν ὄργανον, κάτω βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος.

Κόντε Ρεπανάκης

89. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 2 = Ἱστορικὴ χώρα
2 3 2 3 8 2 = Λένδρον
3 4 7 6 7 = Δὲν περιέχει τίποτε!
4 5 4 1 = Παράδεισος
5 4 1 2 = Περιέχει τὰ πάντα!
6 8 3 8 2 = Οἰκει-αι
7 2 8 = Ἐπίρρημα
8 2 1 2 = Ἱατρικόν

Γκλόρια

90-94. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις.

ἄλγος, πάργος, εὐς, αἷμα, αἰὼν. Ἀδμητος.

95. Μισαὶ Λέξεις

καλομ, καλ, καμα, παρφ, κῶ, τιμ.

Αἱ λέξεις αὗται εἶναι χωρισμένα ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον των. Ζητεῖται νὰ συμπληρωθοῦν οὕτως, ὥστε τ' ἀρχικὰ τῶν συμπληρωμάτων ν' ἀποτελοῦν ἡπειρον.

Βολιωτόπουλο

96. Φωνηεντόλιπον

φς - λρν - γς - δξς

Ἰναχος

97. Γεῖφος

βου βου πα
βου Καίτη βου ρητά πα
βου βου πα

Νεφέλη

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 16-17 τοῦ 1945.

160. Παῖωνος (Παῖων, Ἰος).—161. Εἶρα (εἶ, Ρᾶ).—162. Ἄρτα - ἄρπα.—163. Τάλας - Ἄτλας.—164. ΠΗΓΑΣΟΣ 165. ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ (ἄρ-Η Ε Ε Ω μα, Ρόδος, Δράμα, ὄρμος, ΓΕΩΡΓΙΟΣ νομάς, Ἰρις, Σάμος).—Α Ρ Ε Α 166-170. Διὰ τοῦ Α: ΣΕΓΓΕΙΝ ἄρμος, ἄρη, μέλος (ἡ Ο Ο Ι Ν ἄρμος), ἄρμα, ἄλλος.—ΣΩΣΑΝΝΑ 171. ΚΙΡΚΗ - ΛΑΪΟΣ (Κλειώ, Ἰαβα, Ρίγα, Κοζάνη, Ἡσιόδος).—172. ΡΚ - Μ - ΧΡ = Ὄρκω μὲ χρω. (Ραμά, Κλωθώ, Μνησικλής, Χέουφ, Ραδάμανθους).—173. Θεὸν αἴβου (θ, αἰὼν, σ' ε βού).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία ὑπερβαίνουσα τοὺς δεκαπέντε στίχους καὶ μόνον μιὰ τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φυλλάδιον.—Ἔως δέκα τὸ πλὴν λέξεις μὲ ἄλλὰ στοιχεῖα ὁχ. 500. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 80 ὁχ. ἢ λέξεις μὲ ἄλλὰ, 50 ὁχ. μὲ παρὰ καὶ 80 ὁχ. μὲ κεφαλαία. Ὁ χωριστὸς στίχος ὁχ. 200.

[B - 41]

Πρωτοπαίονοντα στὴν κίνηση τῆς ἀγαπητῆς μου Διάπλασις χαιρετῶ ὁδους-ες. Ἑλληνοπούλα τοῦ Μετσόβου,

γιατὶ δὲν φαίνεσαι στὴν κίνηση; Ἡρωεῖς Ἑλληνοπούλα, πραγματικὰ εἶμαι ἡ Ζηζὴ Σ. Ἐσὺ ποῖ εἶσαι; Γελαστὲ Λογοτέχτη, ἀντιχαίρεστέ!

Μικρὰ Λογοτέχνης

[B - 42]

Ἰδὸν ἢ λύσεις:

Καὶ τὰ δύσκολα αἰνίγματα λύονται ἀμέσως μὲ τὸν πίνακα θεῶν ἠρώων, συγγραφέων, βασιλέων, στρατηγῶν, ποιητῶν, φιλοσόφων, ζώων κ.τ.λ. τοῦ Ἐγχειριδίου Σταυρολέων ποὺ περιέχει δόξηρια διὰ σταυρολέα. Δρ. 500. Διάπλασις παιδίων, βιβλίον. Ἐλευθερουδάκη, Σαλιβέρου, Σιδέρη, ἢ γράψατε Κ. Κουρκιδη, Κλεομένους 2 Ἀθήναι.

[B - 43]

Προκηρῆτουμε Διαγωνισμό κάρτ-ποστάλ. Συμμετοχὴ πεντακόσιες ὁχ. Προθεσμία δύο μῆνες: Βραβεῖα ἐκλεκτότητα. Στείλατε Κουμαρτικὴ Λασκαρίδου 124. Καλλιθέα.—Ἀσχημόναπο, Προκομὴν Τερπέλα.

[B - 44]

Ἐνα γινὰ χαρὸ, στὴ Προκομὴν Τερπέλα, ἀπὸ τὴν ἐνθουσιασμένη γιὰ τὴν γνωριμία, ΡΟΔΑΥΓΗ.

[B - 45]

Φαντάζε τοῦ 41, ἀνιλλάσσουμε τετραδιάκια; Ἀπάντησε μὲ ἀγγελία.—Κορινθιακὸ Ἀερογιάλι.

[B - 46]

Σ' ὄλους τοὺς Κωνσταντίνους καὶ τίς Ἑλένης τοῦ κύκλου μας στέλνω τίς πρὸ καρδιόφυλλιας εὐχές μου. ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ

[B - 47]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ! Κοιμόσαστε ἀκόμα; Δὲν κάνατε ἕνα ντύος γιὰ νὰ συνέλθετε; Κουτορνίθι—Πανταχοῦ Παρῶν—Τσούχτρα.

[B - 48]

Ἀγαπητοὶ κύριοι... Τρέμετε τίς ἀγγελίες ΕΒ-29 (Κουτορνίθι, Πανταχοῦ Παρῶν καὶ Τσούχτρα): Μάθετε ὅτι μόλις ἐδιόβασα τὴν ἀγγελία σας ἐγελόθησα ἐπὶ τρεῖς (ἀρ. 3) δλόκληρος ὄρες, μὲ τὸ περιεχόμενον τῆς. Σὰς εὐχαριστῶ ἐγκαρδιώτατα γιὰ τὴν διασκέδαση, ποὺ μοὺ προσφέρατε. Καεῖς δὲν σὰς φοβάται.

Μετὰ τῆς ΑΓΚΑΘΙ

[B - 49]

Τσούχτρα σὲ ξέρω καὶ θὰ σὲ καταδιώξω. Σὲρ Νικ, ἀλληλογραφοῦμε; Γράψε πρώτος. Λακίθρα Κεφαλληνίας διὰ Τρελλὸ Ναντάκι.

Πῶς θὰ περάσετε πρὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἀπλοῦστατο: Θὰ προμηθευθῆτε ὅσους περιαιστέρους μορεῖτε παλαιούς

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

καὶ θὰ τοὺς πάρете μαζί σας· στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχὴ ὅπου θὰ πάτε,—ἀλλὰ κ' ὅπου θὰ μείνετε,—γιὰ νὰ περάσετε τίς Διακοπές.

Κι' ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου ἀρκεῖ μὲ τίς 400 του σελίδας, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορηματὰ του καὶ μὲ τὰ τόσο ἄλλα ποὺ περιέχει. Ἄν πάρете μάλιστα ἀπὸ τὸ 1929 καὶ δώθε, ποὺ ἔχουν 600 σελίδες καὶ 8 μυθιστορηματὰ, τί ἄλλο θέλετε;

Κατάλογος δημοσιεύθηκε στὸ φύλλο 18-28 τοῦ 1945. Συμβουλευθῆτε τον καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!

Τιμῶνται ἄδειοι: Δρ. 15 χιλιάδες καὶ Χρυσόδειοι; Δρ. 18 χιλιάδες ἑναστος.